

Віталій КОРЖ,
народний депутат
України

Анонс від автора,

*або Що шанують громадяни:
слова чи вчинки?*

Радісні дні різдвяно-новорічних свят ознаменувалися для мене ще однією приємною подією: вийшла друком моя книжка «Не по словах, по справах пізнаєте їх» із промовистим підзаголовком «Спостереження досвідченого парламентарія».

28

По суті, це третя частина хронікально-документальної (якщо не сказати: сучасної літописної) трилогії про трьохлітній постпомаранчевий відрізок 2006–2009 років нинішнього суперечливого етапу новітньої історії України.

Перша частина трилогії вийшла влітку 2007-го під назвою «Мій головний привілей», із характерним підзаголовком, що визначає її жанрову орієнтацію, – «Міркування незалежного Українця в діалозі з читачами».

Цей діалог я вів не лише з моїми земляками-виборцями на Чернігівщині, а й із численними дописувачами зі всієї України.

Відбувалося це в умовах підготовки до чергових парламентських виборів 2007 року, коли нашою державою законодавчо й господарчо керувала біло-блакитно-червона коаліція – Партія регіонів, соціалісти та комуністи – з Олександром Морозом на чолі Верховної Ради і Віктором Януковичем на чолі Кабінету Міністрів України.

Комуністи з ортодоксальними соціалістами завжди використовували «попутний вітер» незалежно від того, куди він дме. Тоді, 2007 року, вони прекрасно уживалися з великим олігархічним капіталом, нагробованим за рахунок збіднення народу, про благо котрого вони так гаряче дбають на словах.

Як влучно висловився тоді Юлія Тимошенко, «вони поміняли теоретичний «Капітал» Маркса на реальний капітал донецьких». Вони й досі сидять поряд із регіоналами і «співають» в одній компанії з олігархами, яких вони ще донедавна «клеїмили позором».

Неперевренені у мистецтві демагогії, вони брешуть так натхненно й так переконливо, що навіть той, хто достеменно знає, що це – цілковита маячня, часом починає сумніватися: а, може, ця брехня і є правдою?

Три роки тому, коли Україною керувала урядова команда Янукови-

ча-Азарова, на її адресу ми чули лише схвальні відгуки Президента В. Ющенка, тоді, як ці «професіонали» тишком-нишком дерибанили нашу країну.

Чого варта бодай їхня афера з передаванням величезної прикерченської ділянки українського чорноморського шельфу (16 тисяч квадратних кілометрів!) трьом студентам у приватну власність(!).

Український народ дізнався про цей обурливий факт лише в січні 2008 року, після того, як Кабінет Міністрів очолила Юлія Тимошенко, котра вивела злочинців на чисту воду та скасувала цю кримінальну оборудку.

Друга книга трилогії вийшла в березні 2008-го під назвою «Крізь призму фактів» із підзаголовком «Суб'єктивна хроніка підліткового віку незалежної України».

Ця хроніка охопила події, які відбувалися в Україні впродовж одного року – од червня 2007-го до червня 2008-го. Події, що створювали інформаційне тло, на котрому автор будує свої міркування, дає оцінки і пропозиції, у тому числі спираючись на документальні матеріали й особисту участь у подіях.

Тому книга «Не по словах, по справах пізнаєте їх» продовжує хронікально-документальну розповідь дієвого учасника подій, що й зумовило її підзаголовок – «Спостереження досвідченого парламентарія».

Спостереження викладені у восьми розділах книги із вступом та епілогом, охоплюючи головні аспекти теми, зазначеної в заголовку твору.

Чи не найголовнішим підсумком цих моїх спостережень є сумний для мене висновок: **причиною як мінімум половини наших негараздів є наївна віра більшості громадян у правдивість слів високих посадових осіб в українсько-му політикумі.**

За прикладами не треба далеко ходити. Візьміть хоча б виступи

В. Ющенка. Навдивовижу правильної слова він говорить про нашу історію, мову, єдину Церкву, українську культуру, необхідність жити по правді, боротися з корупцією тощо.

Але... Але говорить так, неначе він – громадянин В. Ющенко – вчора з Марса прилетів і оцінює події з позиції марсіанина. Неначе не він керував цією країною впродовж п'яти років.

Неначе не за його участі створено сумнозвісне «РосУкрЕнерго», неначе не з його відома прокручено аферу з корупційним продажем 16 тисяч квадратних кілометрів (половина площі моєї рідної Чернігівщини) українського нафтогазового шельфу в районі Керчі.

Неначе не за його вказівкою у ніч на 4 січня 2006 року підписано сумнозвісну газову угоду (про неї Юлія Тимошенко цілком резонно зауважила: «Мабуть, цю ганебну для України угоду було підписано з великого перепою!»), неначе не за його участі відбувся шалений обвал гривні у грудні 2008-го.

Неначе не він практично щодня шпентив, публічно звинувачував у всіх можливих і неможливих гріхах уряд, котрий майже сам на сам боровся за збереження стабільності української економіки в складних умовах кризи.

Урешті Президент України В. Ющенко навіть не посоромився звинуватити Прем'єр-міністра Ю. Тимошенко в державній зраді(!).

І водночас В. Ющенко фактично приховував і активно захищав «діяння» В. Януковича, який відпанахав собі не лише добрячий «шматочок» Нікітського ботанічного саду в Ялті, а й прихопив 140 гектарів заповідного урочища Міжгір'я на півночі Київщини. Звісно, за допомогою керівництва області.

Чи, бува, не за цей «подвиг» колишньої голови Київської облдержадміністрації В. Ульяновського Президент В. Ющенко поставив її на чолі свого секретаріату?

Не по словах, по справах пізнаєте їх...

А що ж зробив він сам, пан В. Ющенко? А пообіцяв він зробити десять кроків назустріч людям, проте впродовж п'яти років не зробив жодного. Але нині знову промовляє з пафосом правильні слова, знову обіцяє, водночас, не зраджуючи свого стилю, звинувачує уряд і «переводить стрілки» на Ю. Тимошенко.

На жаль, як бачимо, значна частина наших громадян продовжує вірити словам, а не ділам людей, котрі хочуть керувати Україною.

А тому другий важливий підсумок, який пов'язаний із першим і впливає з фактів, наведених у книзі **«Не по словах, по справах пізнаєте їх»**, полягає в тому, що **значна частина наших громадян має коротку пам'ять**.

Саме через цю коротку пам'ять громадян політикам і вдається їх обманювати. Виявляється, можна впродовж кількох років злодіювати на вершинах районної, обласної чи загальнодержавної влади, а потім упродовж якихось кількох тижнів поусміхатися з бігбордів, з екрана телевізора й перед мікрофоном, щоб успішно навішати локшину на вуха довірливих виборців.

Причому система «навішування локшини» успішно діє впродовж вже скоро двадцяти років. За цей період народилося покоління нових громадян, але належних висновків досі не зроблено.

Можновладці продовжують натхненно брехати, руйнуючи Україну та продовжуючи збагачуватися за рахунок збіднення абсолютної більшості громадян.

Кардинальний абсурд нинішньої ситуації полягає в тому, що саме ця абсолютна більшість бідних громадян із маніакальною впертістю продовжує схвальними оплесками зустрічати «проФФесорів» і «академіків», котрі надалі вдосконалюють свою майстерність у галузі «навішування локшини» на вуха наївних, із короткою пам'яттю, довірливих, легковірних, а тому й безвідповідальних громадян.

Отож, намагаючись допомогти цим наївним, довірливим і легковірним, я на конкретних фактах розповідаю в цій книзі про те, *звідки ростуть корені корупції, в яких «дрібницях» ховається лукавий, як Україну вели до кризи давно, послідовно й неухильно* (це лише деякі заголовки глав у розділі *«Право і ліво «державотворців»*).

У восьми главах розділу *«Зло чинять конкретні злочинці»* наведено не лише факти, а й конкретні прізвища людей, котрі ці злочинні факти вчинили. Зрештою, у книзі подано великий список із 198 осіб, про ба-

гатьох з яких мають знати наші громадяни-виборці.

Книга не лише нагадує про факти нашої спільної новітньої історії. У ній передовсім ідеться про *«Новації, що їх потребує Україна»* (так називається передостанній розділ).

Серед цих новацій: про єдину Церкву, єдиний календар, державну товарно-інформаційну біржу, функціональний підхід до стратегії розвитку України тощо.

І, звичайно, про вибори. Бо знову відбувається ажіотаж навколо групи осіб, котрі, мов піна, давно плавають на поверхні політичного пива, яке самі й варять. Відповідно вони самі й ажіотаж «розкручують» навколо власних персон, аби й ми їх полюбили саме так, як вони вже давно люблять себе.

Вони намагаються й нас, «пересічних», втягнути у вир їхньої ажіотажної «розкрутки». А допомагають їм у цьому різноманітні *фахівці з такого втягування*: політологи, політтехнологи, кадрові й кризові менеджери, політфранчайзери та політмаркетологи, речники і прес-службісти, дизайнери, рекламисти, спічрайтери, іміджмейкери, агенти впливу й інші «фахівці» з «надурювання та оболванювання».

Усі вони діють динамічно й наступально, швидко змінюючи гасла й вирази облич на своїх бігбордах. *«Зателефонуй, тебе буде почуто!»*, *«Твій голос почуто. Проблема буде вирішено!»*, *«Україна для людей»*...

Для яких людей? Тих, що в мерседесах? Чи тих, кому «мерседесівці» затримують виплату зарплатні на своїх приватних підприємствах і при цьому виганяють їх галасувати під Кабмін із абсурдними вимогами до уряду?

Нині маємо 18 кандидатів на одне президентське крісло. Причому всім відомо (а цим кандидатам – передусім!), що лише дві кандидатури можуть реально претендувати на цю найвищу посаду в Україні. Тоді, як всі інші *технічні кандидати* лише пнуться в ефір і на телекрани, щоб засвідчити своє перебування у верхніх прошарках піни.

Чому ж тоді стільки відомих в Україні осіб, здавалося б, ризикуючи своїм авторитетом і достеменно знаючи, що їм не світить бути обраними, так гаряче хочуть переконати нас у своїй перемозі й кожен із них закликає голосувати за нього одного?

А тому, що вони об'єдналися в одному спільному й гарячому прагненні – *за будь-яку ціну не допустити Юлії Тимошенко до посади президента!!!*

Бо знають, що тоді закінчиться їхнє мафіозно-корумповане життя.

А от чи закінчиться насправді – залежить лише від свідомого вибору громадян. Якщо, звісно, громадяни оцінюватимуть кандидатів не по словах, а по їхніх справах.

**Голова
Чернігівської
обласної ради
Наталія
РОМАНОВА:**

– Нарешті
покладено край
корупції в зе-

мельній сфері: селяни почали безплатно отримувати акти на право власності. У Чернігівській області таких уже близько 11 тисяч. Усього ж прийнято понад 110 тисяч заяв – нині право на приватизацію земельних ділянок мають 160 тисяч осіб. Тут слід назвати об'єктивні причини, що гальмують процес: слабка ресурсна база, складність із формуванням бригад, які мають працювати в полі. Однак треба бачити очі бабусі, коли їй вручають земельний акт, а вона каже: «Донечко, спасибі». Можна нескінченно довго обговорювати суспільно важливі справи, а можна їх робити. Для цієї сільської бабусі набагато важливіше за всі дискусії мати на руках акт, який вона передасть своїм дітям і онукам, сказавши: «Синку, тепер це твоя земля».

Треба також було бачити очі тих чернігівців, яким ми в 2009 році перші в Україні за програмою «Соціальне житло» вручили 105 ордерів на квартири. Вони чекали на цю подію 35–40 років. Наприкінці року, у грудні, 15 квартир отримали чергові в Ріпках, 84 – в Бобровиці, 35 – у Бахмачі, 30 – у селищі Снов'янка. Ось такі добрі справи маємо примножувати всією громадою. Сподіваюся, що вибори Президента України закінчатся вчасно, що вони не стануть хронічною хворобою для суспільства.